

МИМО

(Милош Комадина)

Увек нас је бар двојица! Када сам те видео
како наилазиш издалека (свега се сећам), дуго, дуго
нисам могао да сперем свет каљавих војника на нечијој
сахрани, мени налик – а то нисам ја! Стојим подаље,
чупаво, црно, полумртво псето са црним шеширом
на глави. Још даље, напред, дезертери без оружја (загрљени парови),
историја, страх, праотац роди оца. Заплачем. Окрећем леђа.
Путиш... ништа руком не дираш пијан и несвестан... и тужно
изговараш моје име – а ја ништа не осећам.
Тек да нешто кажем, рекох – изгубио сам пол!
Истог тренутка биваш чудесно смирен – једини знаш за то!!!
Тог јутра срушило се ластавичје гнездо. Потпуно очуване
колоне ратника врве на маршу са очима празним и слепим од крви.
Страшне и незадрживе. Страх нас да се погледамо.
Носе гвоздене мачеве којима су побили очеве, којима су
њихови оци очеве своје посеekli, колико жена, сирочади...
и своје сећање на жене!
Тог истог јутра, у кућу нам није ушао нико.
Када смо отворили врата угледали смо, црно, чупаво,
полумртво псето. Уплакани образи
од воска и меда са црним рукавом држе се под руку.
Као загрљени парови – носимо трешње као минђуше
које покрива прашина.

ОРАНЖПЛАЖ

(Слободан Тишма)

Док смо се возили кроз Шуму, помислио сам – привид тера на рад!
Али мене то и не интересује! Незрео сам.
Зато, уосталом, и не уем да пишем.
(Или се, можда, радило о нечем другом? Лењости!!!!???)
У мом случају пре се ради о скучености, произвољности „у оковима логике...“
а не о скромности – апсурд је такође конвенција!
„Сенке широких крошњи врба...“, и томе нема краја...
Ја који сам нестао, ја напуштен од света, ја изгубљен
у вечности. Емоције су прорадиле. Експресионизам... или хемија љубави
под безименим празним небом (дакле, најгора варијанта) – не мрдам.
Време, које сам направио код куће, као одјек пролази са
пробушеним ауспухом, па су разни садржаји провирили између брегова:
површност, Ален Фурније сам са животињама, варварска Европа...
Ауто је клизио посматрајући стабла у дубини простора
(скоро да их нисам нити приметио), без сведока.
Мени то одговара. Желим само
да се склањам у простору, да нема бога (иако Бога нема!),
да ћу бити пронађен и поново рођен... и поново изгубљен
да бих се казнио на крају, што, вероватно није добро.
Но, можда би баш требало истрајавати
(ипак, не бих се причестио. Никако); ноћ је мека
и прозрачна. Да ли да се пробудим, да ли да нестанем,
да се претворим у крик?! Да ли да се родим?...
Ја сам црнац... тајанствени човек напуштен
од света да буде фотографија или платно, свеједно.

ШАМАНКА

(Даница Вукићевић)

Пред трафиком из седамдесетих у спужвастом граду,
неиспољив као робот, распао се дан. Укруг,
ломи се стакло пред зидом немајући куд.
Неколико стотина ужаса, радости, бројеви сами као
метафизика, отпузаће као електрицитет – за дан напустиће град!
Пас прилази као да је мој рестриктивни муж. Разговор и душебрижје,
светло (али није) са хладним крајем и хладно јутро
овоземаљске шумове разгрева. Седим овде у ноћном оделу
у погрешној години испод изгорелих ружа на разређеном ваздуху
(вежбом се смањује напетост), и гледам у супротном смеру.
Све до половине далековода пулсирало је невешто срце машине
и налепљене менталне радње; да будеш вољен, а сам,
има ли дичније форме недовољности – савршеније нема.

ЧИТАВ ДОСАДАШЊИ ЖИВОТ

(Васа Павковић)

Будућност је све што ми преостаје; више од седам
месеци у овом веку које сада троше пеливани и жонглери.
Промичу крнтије и лумпенпролетери, полна способност неизвесна као
маштарска путања тражећи да обришем чело; не разумем мушкарце,
мушкост, пијанство. Док посматрам своја колена са мирисом присности,
па повремено дотакнем груди преображене, саму себе,
од оног што сам – уживала сам, повремено одмахивала главом
и жвакала гуму. Около је кружила фоторепортерка (то ме је спасило
конверзије), с црним наочарима, исцрпљена као течна маса
приближавајући се. Сасвим нејасна малаксалост... и пожелим
да ћу кад-тад, у лишћу лежати на теби, заљубљена на живот и смрт.
Два часа доцније скувала сам кафу, удисала вештичји ветар
гласачког сенфа и шкљоцала зубима схватајући да је искрена страст
била у џепу за спавање.

ЛИСТА ПРИЈАТНИХ САДРЖАЈА

(Чарлс Симић)

Мајмуница и њен верглаш, у некој врсти пустоловне картонске кулисе из доба коњскога трамваја, претварају празнину у срећу. На месту где је телефонска бандера која тегли точак, развио се фото са седам појединости шкиљећи на звезде. Марљиво, као што је мокрио уз градску ограду у праскозорје, верглаш пљуну у длан и цветови као сањалице поједоше осмех једног шалјивције. Сам и без капута, овај се попе степеницама да затресе прозорска окна (на нас се и не осврне). Изненада, отворе суседи једни другима врата и под светлом скривени почеше да размењују најзначајније појединости; шећер, сијалице и голотињу у огледалу. Мајмуница од среће полиже прсте и полако, док јој рука још вади сузу из ока, загрли верглаша као млечни континент (и обрије му браду), затим промени сопствено име. Више се никад није чуло за њу.